Mezarlıklar, Meram'ın kömürleri...

Geçenlerde kapı ardı komşumuz Hasan Efendi'nin kayınvalidesi, yaşı 95'i geçmiş olan Ayşe ninemiz hayatını kaybetti. 7-8 aydır damadı ve kızıyla kalıyor ve orada güzelce bakılıyordu kendisine. Sonra hastalandı. Bir haftanın içerisinde de hakkın rahmetine kavuştu. Allah mekanını cennet eylesin…

Konya'nın kırsal kasabalarından birinden idi. Vefatından önce kızına **"beni ölmeden köye götürme, ama ölünce buraya yatırma, köyüme götür"** demiş. Biz de vasiyetine uyarak cenazesini, doğup büyüdüğü, bir uzunca ömür sürdüğü kasabaya götürdük. Birkaç tane kızı vardı, damatları vardı, oğlu yoktu merhumenin tabi, ama torunları vardı. Sabah erken hazırladık mevtayı… Öğle namazına bir saat kala kasabaya vardık, namaz vaktine kadar o kasabanın güler yüzlü insanları ile yöremizin insanları olmasından da esinlenerek biraz hasbihal ettik. Çok da haz aldık bu kısa sohbetten… Çünkü hem evvelden gidip gelme aşinalığımız vardı hem de dilimiz, örf adetlerimiz birbirine uygundu.

Vakit tamam oldu, öğle namazlarımızı kıldık. Merhumeyi kabristana kadar omuzlarda taşıyıp musalla taşına koyduk, saf tuttuk onca cemaat. Eskiden çok işittiğim ama 35 seneye yakındır duymadığım unuttuğum bir şeyi, imam efendi hatırıma getiriverdi. Cenaze namazını kıldırmaya başlamadan önce imam efendi cemaate dönüp şu soruyu yöneltti: **Ey cemaat, bilmiyorum ama şayet var ise bu mevtanın dünyevi borçlarını üstlenen var mı?** Damatları torunları el kaldırdılar "evet varız" diye. Ne güzel bir haslet idi… Eskiden hep böyle yapardı, köyümüzün imamları.

Namazı kılındı, kabre götürülüp ebedi istirahatgahına merhume Ayşe teyzemizi tevdi ettik…

O mezarlıkta bazı şeyler gözüme takılıverdi. Neydi o etrafı mermer ve betonla yapılmış süslü mezarlar… "Eyvah" dedim bu hastalık tâ köylere kadar ulaşmış derken şöyle yanımdaki bilgili hoca efendiye danıştım, hocam İslam tarihinde bu mezar taşlarının ve bu yapılmış mezarların yeri var mıdır, bunun fetvası nedir? Öğrendim ki yüce peygamberimiz, ölen bir sahabenin kabrinin üzerine bir taş koyarak mezar yerini belirlemiş.

Anadolu İslam geleneğini şöyle incelediğimiz zaman Selçuklu ve Osmanlılar'da ölünün baş ve ayakucuna taş dikme, taşlara çeşitli dua ve deyimler doğum ve ölüm tarihleri yazıldığı geleneğini daha çok görüyoruz. Zaten vefat eden devlet adamları ve büyük ilim sahibi olanlar genelde cami avlularına defnedilmişler...

Sonraları ecdadımız tarafından buralar muhafazaya alınarak türbe haline getirilmiş...

Cumhuriyet döneminden sonra büyük devlet adamlarına özel anıt mezarlar çok şatafatlı görkemli mozoleler inşa edilirken birçok zenginimiz ölen yakınlarının mezarlarına adeta bir servet denecek paralar harcayarak mermerden betondan hatta daha kıymetli madenlerden birer yığın inşa ederek o mezarı ilelebet sanki ölümsüzlüğe terk edip dünya gösterişi haline getiriyorlar.

Tabii ki her insan için ölenleri sevgilidir, kıymetlidir ama bu kadar şaşaalı mezarların da dinimizde sanırım yeri yoktur. Zaten gittikçe daralan dünyamızda hem yeni yeni yerler açmak mecburiyeti hasıl oluyor. Oysa hepimizin aynı yolun yolcuları olmamız hasebiyle kendimize ve geleceğimize de yer ayırmak mecburiyetindeyiz.

Geçmişlerine bu tür mezarlar yapanlar ne olur bana kızmasınlar, benim kimse ile bir alışverişim yok, herkesin yaptığı kendisini bağlar.

55 sene kadar önce köyümüzde yaşanan bir olay aklıma geldi… Ben çocuktum köyümüzde çok sevilen takva ehli, dinine mukaddesatına çok sadık, zengin malı arazisi çok bir **Üseyin** emmimiz vardı. Allahın rahmetine kavuştu. İki de oğlu var idi babalarını çok seven.

Bu oğullar bizim oralarda hiç adet olamayan bir üslupla zenginliğin de verdiği heyecanla babalarının mezarının ayak ve başucuna zamana göre çok görkemli taşlar dikip etrafını da betonlarla çevirdiler.

Mezarlıklarımız köylülerin çok gelip geçtiği bir yerde olup **Üseyin** emminin mezarı da yol kenarına yakın olunca her geçenin dikkatini celbediyordu bu görüntü. Bir sabah erkence çifte gitmek için babam merhumla yol uğrağı olan kapımızın önünde öküzlerimizi salıyorduk. Baktık ölmüş olan merhum üseyin emminin oğulları ellerinde kazma kürek ve balyozlarla acele ve telaşlı bir şekilde bir yere gidiyorlar. Babam merhum sordu, "Oğlum ne bu telaş nereye, yine bir vefat eden mi var, mezar kazmaya filan mı gidersiniz?" dedi. Onlar da durup babama "Heç sorma Osman emmi, bu gece iki kardeş birer rüya gördük. Allah'ın hikmeti ikimizde rüyamızda babam merhumu görüyoruz. Babam bize çok şiddetli kızıyor ve 'Oğlum niçin benim vücudumu bu kadar sıkıyorsunuz tez bu üzerimdeki betonları kırın, kaldırın ve beni rahatlatın. Siz bu kabrimi böyle yaptığınızdan beri benim rahatım kaçtı, çok sıkıntıdayım' dedi. Onun için o yaptığımız betonları kıracağız kimseler görmeden" dediler. Sonra merak ettim o yoldan geçerken hep o mezara bakardım. Demek ki halis kalp ve Allah'a teslimiyet bu kadar sarih bir şekilde babalara ve evlatlara görünebiliyor. Bu benim acizane görüşüm, başkasını etkilemek niyetinde değilim.

Umarım bugünün gidişatı hani eski dönemlere ait mezarlar çıkıyor ya, kazılarda mermerden oyma her tarafı işlemeli büyük bir lahit üzerinde saçaklı bir kapak işte bu tür benzetmelerden korkarım. Biz inananları Allah muhafaza etsin.

MERAM'IN BEKLEYEN KÖMÜRLERİ

Başka ilçeleri bilemem ama, Meram ilçemizde fakirlere dağıtılacak kömür, kışın ortası gelmesine rağmen halen dağıtılmadı. Bu dağıtım işini hangi kurum yapıyorsa, kaymakamlık mı yoksa belediye mi, bir an evvel dağıtılmasında fayda var.. O tonlarca kömür EBK arazisinde kar yağmur altında ıslanırken fakir fukarayı üşütmek doğru değil…

Sanırım ihtiyaçlı hak sahipleri de bu durumdan çok şikayetçiler… İlgilerin dikkatine...

2011'e nasıl girmeli

Yaşamın kıvraklığında süratle sonlanan 2010 yılının kimileri için kazançla kapatılabildiği gibi kimileri için de hüsranla kapatılmış olabilir. **Kazançlı yada hüsranlı olma kavramları dünyayı ve yaşamı nasıl algıladığımıza göre değişir**. Eğer bu dünyayı yaşanılması gereken tek yurt, tek vatan olarak görürsek bütün yargılarımız da bu dünya için edinimlerimizin çokluğu yada azlığına göre şekillenecektir. Yok, varlık algımız sadece bu dünya ile sınırlı değil, bizi heyecanlandıran nâmutenâhi bir hayat sonsuz güzelliklerinin esrarı ile çok boyutlu hazırlık yapmamızı gerekli kılıyor ise kazanım yada kaybedimin şekillenişi farklı olacaktır. **Her fiilimizin, sözümüzün hatta susuşumuzun bir kazanım yada kaybedişle ödüllendirileceğinin farkında olmalıyız.**

Dengeli bir farkındalık denilebilir.

Yaşanılan bu dünya ile yaşanılacak olan bir dünya arasında hassas bir dengenin kurulması.

Eğer yaşanılmakta olan bu dünya ile endeksli edinimlerimiz hayatımıza tek yönlü bir anlam kazandırıyor, sözünü ettiğimiz sonsuzluk yurduna yönelik değerlerin kazanımı yada kaybedimi bize bir üzüntü, mutluluk yada pişmanlık vermiyorsa net bir şekilde denilebilir ki **biz sadece bu dünyaya aitiz, dünyalıyız ve dünyevileşmenin dayanılmaz çekiciliğinde seyrediyoruz.**

2010 yılını da bu anlayış ile değerlendirmek lazım diye düşünürüm. **Kazanım ve kaybedim gerçekte göreceli bir kavram.** Neye önem verdiğimiz yada neyi önemsediğimize bağlı. **Yusuf gibi kuyuya atılmış, Zübeyir gibi testereyle kesilmiş, İbrâhim gibi ateşe atılmış, Meryem gibi Aişe gibi iftira edilmiş, Hz. Peygamber gibi yetim ve öksüz bırakılmış olunabilir.** Ama işin bir de görünmeyen yüzü var: Yusuf'u kuyuya atan zihniyetin bir gün gelip önünde secde edeceği, Zübeyr'i testereyle kesenlerin yer yüzünde asla rahat edemeyecekleri ve sürekli korku ile uyanacakları, İbrahim'i ateşe atanların kendilerinin bir gün ateşe atılacağını, Meryem'e iftira edenlerin İsa'ya gebe olduğunu, Aişe'ye iftira edenlerin hem dünyada hem de ahirette kaybedenlerden alacağı, Hz. Peygamberin yetim ve öksüz oluşundaki hikmetin bütün bir insanlık için rahmet ve merhamet oluşunu, artık halkanın son zincirinin nurla kapanacağını **dünyevileşmiş zihinler ve gönüller nereden bilebilirdi ki.** Hiç bir olay tek boyutlu değildir. **İki boyutu da görebilmek için iki dünyalı bakış açısına sahip olmak gerekir.** Tek dünyalı bakış açısı oluşumları tek yönlü gösterir. **Oysa kaybediş gibi görünen nice olaylar bünyesinde tarih yazdıracak sırlar taşır.**

2010 yılı kazanım ve kaybedimiyle geçmiş olabilir, ama artık 2011 yılına odaklanmak, "**vaktin oğlu**" olmak gerekir. Şimdiden en az bir yılın programı yapılabilir. Hedefler koyarsa insan önüne o hedeflerin gerçekleşmesinde bütün varlıklar yarışa girer, yardımcı olurlar hedef koyan kişiye. Velev ki hedeflerimizde bir aksama oldu ve gerçekleşemedi. Yine de kazançlıyız. Bizim niyetimizden dolayı Yüce Yaratıcı rahmet sıfatıyla o konulan hedefleri ödüllendireceği unutulmamalıdır. **Hedef koyan her hâlûkârda kazançlıdır.** Hz. Peygamberin arkadaşları kendilerine hedef koymamış olsalardı dünyanın bir ucu olan Malezya, Endonezya, Filipin gibi ülkelerde İslam'dan bahsedilebilir miydi? **Türkler hedef koymamış olsalardı Ortaasya'nın bozkırlarından Anadolu'nun yaylalarına gelip medeniyetler kurabilirler miydi?** Osmanlı hedef koymamış olsa idi Viyana'ya kadar at üstünde İslam'ı yayabilir miydi? Cennet mekân II. Abdülhamit Han hedef koymasaydı Fiji adalarına ulaşılabilir miydi? Dünyanın dört bir yanındaki batılı sümürgecilerin oyunları bozulabilir miydi? **Şu anda Türkiyemizdeki olağanüstü değişim hedef koymadan gerçekleştirilebilir miydi?** Asla gerçekleştirilemezdi. Artık "paran kadar konuş" değil **"hedefin kadar konuş"** anlayışını genç beyinlere yerleştirmemiz gerekiyor. Vizyonun (himmetin) kadar adamsın denilebilmeli.

2010 yılını International Islamic University Malaysia (IIUM) Türk öğrencileri birliğinin (Turkish Society) gayretleri ile Mesnevi Okumaları projesinin hayata geçirilmesi ile kapamış olduğumuz için mutluyuz. Böylece yılbaşı gecesini bizim dışımızda ve bizden olmayan ithâl edilmiş âdetlerle geçirmemiş olduk.

2010 yılını 2011 yılına **bişnev (dinle)** ile bağladık. Hz. Mevlâna'nın Mesnevi'sinin çok hayırlara kapılar açacağını ümit etmekteyiz. Yeni yılımızın özelde buradaki Türk öğrencileri ve aileleri açısından ve genelde bütün insanlık için çok hayırlarla dolu olmasını temennî edip Rabbimden Müslümanlar için ve bütün insanlık için kazançlı olması için dua ediyoruz. Bu arada Saim hocayı Mesnevi Okumaları için ikna eden Türk öğrencileri derneği başkan yardımcısı **Necla hanıma** teşekkür ediyoruz.

Noel Baba mı, Nasreddin Hoca mı?

1931 yılında Huddon Sundlom adlı bir ilüstratör tarafından coca-cola markası için çizdiği reklâmlar sayesinde bugünkü imajına kavuşan kırmızı kıyafetli, beyaz sakallı noel babayı çok sevimli bulmamak mümkün değil gibiydi sanki.

Son duyduğum habere inanamadım. Yıllardır rivayet olarak duyurulan Antalya'da yaşamış sahte baba bu yılki kutlamalara ev sahipliği yaptı.

Antalya'da yaşadığını iddia eden, o kasabada yaşayan halkın da noel kıyafeti giymesi ve bunu kabul etmeleri beni şok etti.

Şimdi gelin bir düşünelim, her yılbaşı haftası her adım başı, gözümüze sokarcasına seyrettirilen manzaralar, bize ne kadar yabancı, ne kadar uzaktır…

Acaba Osmanlı döneminde de var mıydı Noel Father? O gece eğlenmek adına çılgınlaşanlar, insanlıktan çıkanlar, sanki zaruri bir halmiş gibi de ertesi gün tatil yaptırılır. Gerçi bu yıl Cumartesiye denk geldi de zaten tatildi.

Herkesin tatil yaptığı o günde, çok yoğun çalışan biri var ki düşünmeden edemiyorum "Acaba o da tatil yapar mı?" diye. Siz ne dersiniz, ne düşünürsünüz bu konuda acaba?

Her an, her yerde genç yaşlı demeden nice canları "Al" emriyle alıp, öldüren Azrail yılbaşında ne yapar? Tatil yapar mı acaba?

Başköşelerine ışıltılı yılbaşı ağaçları konulan, yılbaşına özel sofralarla donatılan, o gece eğlenmek için hiç bir ayrıntının kaçırılmadığı evlerde ölüm nerede saklanır acaba?

Gözümüzü nereye çevirsek Noel Father ve çam ağaçları. Bu figürü ben hep kafamda şöyle tasvir ediyorum: Işıltılı bir kan kırmızısı, bizden olmayan, bizi yansıtmayan sinsi, göbekli, kırmızı kukuletalı, ütopya… Nereli olduğu bile bilinmeyen, geyiklerle havada uçan, tamamen yalan, bir tuhaf adam figürü. Neden Nasrettin Hoca değil de noel babaymış…

Atam değil, dedem değil, neden dolaşır sokaklarımızda, evlerimizde, mağazalarımızda, günlerce evlerde vitrinlerde neden oturur? Kimi temsil eder, neyi anlatır çocuklarımıza? Allah aşkına…

Kolayca sahiplendiğimiz, iştiyakla hazırlandığımız yılbaşı etkinlikleri insana/insanlığa ne kazandırır?

Bir yılbaşı gecesi, tüm hazırlıkların bitmişken, hediyelerin hazır, sofranın kurulmuşken, tam eğlencenin dibine vuracakken, Azrail kapını çalsa… Bütün o ritüellerin içinden seni çekip çıkarsa…"eğlence bitti" gel koçum buraya dese …Yaaaa…Ne yapacan?

-"Her canlı ölümü tadacaktır." (Ankebut, 57),

-"Sarp ve sağlam kalelere sığınsa bile!" (Nisa, 78)

Kendi emirlerimizin değil de, bizden olmayan, Allah ve peygamberin düşmanlarının, kanı beş para etmezlerin dayattıklarını nasıl bir robot gibi uyguladığımızdan, uygulamayanları da kınadığımızdan haber verecek…

-"Ey iman edenler sizler Yahudilere ve Hıristiyanlara benzemeyin yoksa münafıklardan olursunuz. Her kim onların yaptıklarında yaparsa onlardandır." (Maide 51)

Yılbaşında da gelecek ölüm. Bir kalp krizi, bir trafik kazası Biri sebep olacak, farklı bir adı olacak yine Azrail'in.

Gizliden bir el gibi canları göğüsten çekip çıkaracak. Müslümanlığı kandil gecelerinden, aşure günlerinden, bayramlardan ve Ramazan'dan Ramazan'a ibaret sananlar, İslam'ı da portatif bir din sanıyorlar. Sanki nereye taşıyıp, nerede kullanılacağına kendileri karar veriyorlar… Sanki İslam; kandil geceleri içeri alınan, yılbaşlarında kapıya konulan bir şey…

Eee, ya Kur'an-ı Kerimi'miz… Yooo Kur'an her şeye karışamaz ki. Mantık kabul etmiyorsa, zamana uymuyorsa, biz kendi mantığımızla başkalarına benzeye bilirdik(!).

Din düşmanlarına ait olan, ne noel figüründen, ne yılbaşı ağacından, ne de hindi dolmalarından vazgeçmedik. Sırf çocuklarımız eğlensin diye süslü çorapları çocuklarının başucuna asan anne ve babalar yeni yıl sabahı çorapların içine koydukları hediyelerle çocuklara yeni bir din aşıladılar, haberleri yok.

Yeni yılın gelişi için mesaj yollayanları, e-posta atanları, telefon açanları, yeni yıl için hayır duada bulunanları tenzih ederim.

Fakat öte yandan sevdiklerine, Noel Babalı e-postalar gönderenlere ne demeli?. Evlerine çam ağacı dikip süsleyenler, kırmızı kaplı, rengeyikli pahalı hediyeler verenler. Azrail size de gelecek.

Bir yandan bizden olmayan değerleri kutsayın, diğer yandan bizim değerlerimizi taşlayın. Yığınlarca tezadı, hakareti, azgınlığı bayağı bir gelenek haline getirin. Unutmayın ki "Vur patlasın, çal oynasın" naralı yılbaşı gecelerinin ortasına da gelecek Azrail. Çağrılmayı beklemeden gelecek…

Belki saat 12'yi vururken, şampanyaları patlarken, kadehlerinizi tokuşturulurken belki… Dur durak bilmeden işine devam edecek Azrail.

Unutulduğu, ama asla unutmadığı yerde gelecek. Ahirette görüşürüz…

Hoşça, sağlıcakla kalın. Ama en önemlisi adam gibi Müslüman kalın…

NASRETTİN HOCAMIZ VE NOEL BABASI ARASINDAKİ 7 FARK…

1) Noel Baba yılbaşına doğru gündeme gelen bir "dönem" figürüdür. Nasrettin hoca yılın her günü yıldızdır!

2) Noel Baba 'bütün çocuklara karşılıksız armağan verme' gibi hayalî, imkânsız bir fikrin kahramanıdır. Nasrettin Hoca, 'parayı veren düdüğü çalar' dürüstlüğüyle realist ve gerçek bir kimsedir

3) Noel Baba çam ağaçlarının toplu katliamında başrol oynar. Nasrettin Hoca sadece bindiği dalı keser, zaran da sadece kendisinedir

4) Noel Baba maddecidir. Nasrettin Hoca paraya çevrilmeyecek bir zenginlik kaynağıdır, ruhu ve zekâyı besler.

5) Noel Baba geyiklerin çektiği kızakla, üstelik bir de uçarak, itici bir sürrealite içindedir. Nasrettin Hoca eşşeğine ters binerek reel ortamda sürreallik gösterdiği için daha çarpıcıdır.

6) Noel Baba aslen Antalya çıkışlıdır, fakat asimile olmuştur, doğum yerini meraklısı bilir. Nasrettin Hoca sonsuza dek Akşehir'in evladıdır.

7) Noel Baba herhangi bir babalığını görmediğimiz bir çam'baba'sıdır. Nasrettin Hoca hepimizin hocası ve babasıdır.

BİLİNÇ KÖRLÜĞÜ

Bilmediğiniz yabancı bir ülkeyi veya şehri ve hatta bir sokağı gezdiğiniz o ilk anları düşünün. Ya da yabancı biri ile o ilk tanışıklığınızı… O ilk izlenimleriniz gelsin aklınıza. İlk defa gördüğünüz mekânlar için daha önce gördüklerinizden farklı her ne var ise ilk önce onlar çeker dikkatinizi. Her farklılığı yakalamak size ayrı bir keşif duygusu verir. Arabalar, yollar, binaların mimari şekilleri, kaldırımlarda kullanılan taşların geometrisi, tabelalar, işaretler, parklar, bahçeler, renkler, ağaçlar, çiçekler ve hatta kuşlar… İnsanların aksanından rengine, giyim-kuşamlarından saç traşlarına, ses tonundan mimiklerine kadar her şey gözlemlerinize takılabilir. Duyduğunuz sesler ve belki de yeri, toprağı, denizi, gökyüzü, sıcağı, soğuğu gibi iklimine dair daha birçok şey.

Aradan uzun bir zaman geçmiştir ve yaşadığınız mekânlar ve tanış olduğunuz insanlar size artık sıradanlıktan öte bir şey çağrıştırmıyordur. Hâlbuki şu güzel gezi alanını ilk gördüğünüzde ne kadar da heyecanlanmıştınız. Şu oturduğunuz ev, bindiğiniz araba sizin için hayal değil miydi? Onları elde etmenin uğraşını verdiğinizi ve bu uğurdaki yorgunluklarınızı hatırlıyor musunuz? Hani tanışmak için can attığınız o muhteşem insan… Ne oldu da hepsi sıradanlaştı sizin için ve ne oldu da siz bu kadar sıradanlaştınız?

Siz de benim gibi artık mevsimleri bile sıcak ve soğuk diye algılamaya başlayanlardan mı oldunuz? Oysa güneşin doğuşu ve batışı bile her mevsim farklı farlı olur. Gökyüzünün rengi her daim değişir. Kuşların göç mevsimi, hayvanların yavrulama zamanı vardır ve karıncalar her daim görünmezler. Hava, toprak ve su bereketini sırayla sunar bize ve denizlerde med-cezir olayı ay doğunca olur. Çocuklar sevgi bekler bizden, büyüklerimiz saygı ve dua. Nedir bu kör ve sağır halimiz, nedir bu kadar dünyalık, günlük meşgale içinde kayboluşumuz.

Vefat etmiş bir sevdiğinizi düşünün. Anne-baba, kardeş, bir dost ve belki de çocuğunuz olabilir. Hayatta iken de onları şu an olduğu gibi özlüyor muydunuz? Kaybettiğiniz birçok şeyi tekrar geri alma imkânınız olsaydı ne yapardınız. Annenin o şefkat dolu gözlerini, bir çocuğun o masum bakışını yakalamak için neler yapardınız.

Her nefes alış-verişiniz sizin hayatınızın devamlılığı için muhteşem bir armağan iken, ancak nefes alıp-vermekte zorlandığınızda bunun farkına varırsınız.

Kalbinizin çalışıyor olması ne kadar olağan ise, bir an için durması, hatta sonsuza kadar durması da bir o kadar olağan olmalıdır. Oysa bunlar kendiliğinden olurken size bir ehemmiyet arz etmiyor iken durunca neden bu kadar önemli. Elinizde iken kıymet bilmiyorsanız kaybetmek de sizin için o kadar önemli olmamalı. Öyle mi, değil.

Nice insanlar bilirim:

*Her zaman kaybetmiş olduğu gençliğin güzelliklerinden bahseder; ya geçliğini boşuna harcamıştır ya da şimdi işe yaramaz bir insandır da ondan.

*Sürekli çocukluğunun masumiyet ve neşesinden bahseder; ya çocukluğunu yeterince yaşayamamıştır ya da şimdi mutsuz bir insandır da ondan.

*"Ah o eskiler" deyip durur; ya ömrünü törpülemeden heba etmiştir ya da zamana karşı yenilmiştir de ondan.

*Yeni nesli beğenmez ve hep atalarından dem vurur; aslında haklı olabilir ama galiba aradığı doğru bir örneğin peşindedir.

*Nice insanlar vardır hep eski dostluklardan bahseder; ya dostlarını kaybetmiştir ya da dost olmayı bir türlü başaramamıştır da ondan.

*Kimi insan hep eskiden zengin olduğundan bahseder; "iflas eden tüccar, eski defterleri karıştır" misali.

*Çoğu insan hep kaybettiklerinden bahseder; elde iken kıymet bilememiştir de ondan.

*Çoğu insan hep samimiyetsizlikten bahseder; ya kendisi samimiyeti kaybetmiştir ya da hep bir masumiyetin peşindedir de ondan.

*Hep yeni yıldan, yeni günden sağlık, mutluluk ve başarı bekleriz; aslından yarının bize vereceği bir şey yoktur. O beklentiler kendimizdendir; aslında kendimizden bekleriz.